

[Glistrup]

ling styret bedre, og derfor er det nødvendigt at frigive den, således at kreditformidlingen kommer til at foregå via bankverdenen.

Hr. Svend Andersen indvendte, at der manglede alternative løsninger i fremskridts-partiets forslag. Denne indvending har sin baggrund i, at man ikke, når man har en socialistisk grundobservans, tror på, at det er en alternativ løsning at overlade det til menneskene selv at finde ud af, hvordan de skal ordne deres egne affærer. Men det er vittærlig en løsning at overlade det til Neksø Bank at gøre, hvad Neksø Bank vil gøre, og Hobro Bank, hvad Hobro Bank vil gøre, således at de selv må stå til ansvar over for deres aktionærer, altså køre det på den måde, at man lader alle de hundrede blomster folde sig ud, for nu at tale et sprog, en mand som hr. Svend Andersen måske føler sig mere knyttet til end det sprog, der beskriver det som, at man simpelt hen lader de frie kræfters spil få lov til at lade den usynlige hånd dirigere Danmark. Det er alternativet.

Hr. Fogh Rasmussens indvending gik ud på, at de bemærkninger, der ledsagede forslaget, var pjattede. Der blev dog hverken af hr. Fogh Rasmussen eller fra nogen som helt anden nævnt ét eneste eksempel på, at der stod noget pjat i bemærkningerne. Tværtimod er de en ophobning og et koncentrat af saglige, velunderbyggede argumenter, der står linjet op ét efter ét i en koncentreret, samlet gengivelse, men hvis bemærkningerne skulle være blevet forkerte, misforståelige i detaljen eller ikke være saglige et eller andet sted, vil jeg da gerne høre det, for jeg kan forudse, at det efter valget her den 22. januar nok bliver nødvendigt at genfremsætte dette forslag, idet vi næppe når at få det vedtaget forud for det kommende folketingsvalg. Derfor vil jeg da meget gerne have hr. Fogh Rasmussen, mens han er her, til nu at fortælle os, hvor man kan forbedre bemærkningerne til næste fremsættelse.

Hr. Kjelgaards indvending gik i første omgang ud på, at hvis folketinget vedtager dette forslag, skal der trykkes flere pengesedler. Det er simpelt hen ikke rigtigt. For selvfølgelig er det ikke meningen, at man skal have en babu-babu-ambulancetjeneste fra Nationalbanken til at sende tilstrækkelig mange pengesedler til Ebberød Bank, fordi den gerne vil udlåne en skrækkelig bunke penge. Dette forslag har intet at gøre med pengefor-

syningen. Det har noget at gøre med, at det enkelte pengeinstitut skal have lov til at udlåne de penge på de vilkår, som det enkelte pengeinstitut skønner man har rådighed over. Derfor indeholder det ikke noget som helst krav til Nationalbanken, folketinget eller regeringen om at sørge for en større pengeforsyning i det danske samfund, og det er der i øvrigt også argumenteret for i det, hr. Fogh Rasmussen altså kaldte de pjattede bemærkninger.

Den ottende indvending, der vist også kom fra de konservative, var, at dette forslag betød det samme, som hvis fremskridtspartiet havde foreslået, at renten skulle sættes til en eller anden procentsats. Nej, det er det ikke, hr. Kjelgaard. Jeg er helt enig i, at når man laver disse besynderlige rentesubsidier f. eks. i loven om Statens Uddannelsesstøtte, de sociale boligelskaber, eller hvad det nu er for nogle erhverv, regeringen særlig gerne vil støtte i den givne situation, hvor man fastsætter en eller anden fjollet lav rentesats, ja, så buler det selvfølgelig ud, og renten bliver så meget højere et andet sted, fordi størrelsen af den samlede rente i samfundet simpelt hen er et resultat af den samlede økonomiske politik. Lige så lidt som vi kan forbyde, at det bliver snevej i morgen, lige så lidt kan vi selvfølgelig lovgive om, at rentesatsen nu skal være af en vis størrelse her i landet. Men vi kan i allerhøjeste grad lovgive om at ændre det, som den daværende VKR-regering i sin socialistiske ukyndighed gjorde i marts 1970, da man indførte disse lånelofter med en tilkendegivelse af, at man skulle klare en midlertidig situation, som ville være løst i løbet af 6 måneder – man sad stadig på flertallet, fordi man på det pågældende tidspunkt havde næsten et par år tilbage af sin valgperiode – man kunne altså let løse landets problemer på 6 måneder, og så tilkendegav man denne uskønne dag i marts 1970, at dette her kun skulle gælde i 6 måneder og så var det væk, og det var altså en regering, hvori bl. a. hr. Kjelgaards parti var repræsenteret, der sagde sådan. Men når man kigger på kalenderen – og den må også gælde for de konservative – ser man, at vi har passeret september 1970. De seks måneder er altså forløbet, og derfor skulle vi simpelt hen bare tage os sammen til at ophæve det. Det, som menneskeskabt kom ind i verden her fra dette hus, kan dette hus også ophæve igen.